

Ranskasta, rakkaudella

Sarjakuvaneuvos Mikael Ahlström esittelee suomalaisille eurooppalaista nykysarjakuvaa.

TEKSTI JA KUVA TUOMAS TIAINEN

WSOY:n lasten- ja nuortenkirjallisuuden toimituspäällikkö Mikael Ahlström on yksi neljästä tänä vuonna sarjakuvaneuvoksen arvonimen saaneista. Ahlströmin ansiosta perinteikäs kustantamo alkoi 2000-luvun alussa julkaista ranskalaista uuden aallon sarjakuvaa. Suomeksi on käännetty muun muassa Christophe Blainiä, Lewis Trondheimia, Manu Larcenetia sekä Philippe Dupuyta ja Charles Berberiania.

Työhuone WSOY:n tiloissa Helsingin Bulevardilla on täynnä täyteenahdettuja kirjahyllyjä sekä kirja- ja paperipinoja. Yllättävän siistin työpöytänsä takana istuva sarjakuvaneuvos vastaa perinteiseen "Miltä nyt tuntuu?" -kysymyksen perinteen velvoittamalla nöyryydellä.

- Olin hirveän yllättynyt, kun Solja Järvenpää (Sarjakuvaseuran entinen puheenjohtaja, toim. huom.) soitti ennen vuodenvaihdetta kertoakseen, että tällainen kunnia on tulossa. En oletanut saavani tällaista kunnianosoitusta nyt, mutta totta kai se lämmittää, varsinkin kun palkinto tulee sarjakuva-alan ihmisten piiristä, Ahlström kertoo.

Sarjakuviiin Ahlström tutustui perinteistä reittiä saatuaan Aku Ankan tilauksen kuusi-vuotislahjaksi. Disney-sarjakuvien, Asterixien, Lucky Lukejen ja Tinttien jälkeen maailma laajeni eurooppalaisen sarjakuvan suuntaan antikvariaateista löytyneiden Non Stop -lehlien myötä. Myös vanhemmilla oli osuutta asiaan.

- Yksi merkittävä syy, minkä takia kiinnostuin nimenomaan eurooppalaisesta ja erityisesti ranskalais-belgialaisesta sarjakuvasta oli se, että minut pistettiin koulussa lukemaan ranskaa ensimmäisenä vieraana kielenä. En ollut siitä aluksi hirveän innostunut, mutta sitten tajusin, että sarjakuvaa on olemassa hirveästi tällä kielellä.

Sarjakuvaneuvoksen sarjakuvasydän sykkii Euroopalle.

- Sarjakuvaharrastukseni on ollut aina ankuroituneena Eurooppaan. Olen lukenut hyvin vähän esimerkiksi amerikkalaista supersankarisarjakuvaa. Totta kai myönnän, että siellä, ja myös manga puolella, on hienoja teoksia,

mutta johonkin täytyy vetää raja, Ahlström perustelee.

Harrastuksesta ammattiin

Sarjakuvaseuran jäseneksi vuonna 1985 liityttyään Ahlström suoritti seuran arkistossa omatoimisia opintoja käyden läpi muun muassa vanhoja Spirou- ja Tintin-vuosikertoja. Ranskaa lukenut Ahlström ei ole sarjakuvaa koskaan varsinaisesti opiskellut, mutta gradu syntyi sarjakuvaterminologian kääntämisestä.

Opiskelujan ilta- ja viikonlopputyö kirja-kaupassa tutustutti kirja-alaan kaupan näkökulmasta. Toissavuosikymmenen lopun opiskelijavaihto Belgiassa puolestaan tarjosi mahdollisuuden opiskella kirjakauppa- ja kustan-

Sarjakuvaneuvoksen sarjakuvasydän sykkii Euroopalle.

nusalaria. Kun Ahlström vuonna 2000 sai vihiä WSOY:llä aukenevasta kustannustoimittajan paikasta, tie oli selvä.

- Silloin WSOY:llä oli tarvetta satsata fantasiaan, joka on toinen iso kiinnostusalueeni. Harry Potter oli noussut suosioon ja *Taru Sormusten herrasta* -elokuvat tekivät tuloaan, ja minut palkattiin tänne rakentamaan fantasialinjaa.

Muutaman vuoden ajan Ahlström työskenteli fantasian ja nuortenkirjallisuuden parissa. Sarjakuva nähtiin hankalana alueena perinteiselle kustantamolle.

- Ihmiset markkinoinnissa ja myynnissä rupesivat kuitenkin näkemään, että sarjakuvaa tehdään paljon ja että siitä puhutaan ja kirjoitetaan enemmän. Meillä oli lähtökohta, että on olemassa uudemmaa ranskalais-belgialaista sarjakuvaa, joka ansaitsisi tulla julkaistuksi Suomessa.

Sarjatuotantoa

Peli avattiin vuonna 2003, jolloin ilmestyivät Dupuy'n ja Berberianin, Lewis Trondheimin se-

kä Rosinskin ja Dufauxin albumit. Vastaanotto oli kritiikkien puolesta loistava.

- Tässä on saanut nauttia ylistävistä sanoista koko tämän kahdeksan vuotta. Mistä en toki ole yhtään yllättynyt, koska nämä ovat pirun hyviä sarjakuvia. Sarjakuvien myynti on sitten ihan toinen juttu. Valitettavasti on niin, että sarjakuvat on jotenkin sellainen kirjallisuuden laji, josta ihmiset eivät halua maksaa, Ahlström harmittelee.

Huolimatta sarjakuvakustantamisen hankaluudesta WSOY on esitellyt suomalaiselle yleisölle rohkeasti albumisarjoja.

- Sarjoja on hirveän vaikea välttää, koska monilla sarjakuvilla ranskalais-belgialaisella puolella on jatko-osia. Enemminkin ajateltiin, että

on jatkoa, jos sarja menestyy.

Menetyksiäkin tapahtuu. Erään Ahlströmin oman suosikin, Jussi Jäniksen, julkaiseminen lopetettiin pienten myyntilukujen vuoksi. Myös Manu Larcenetin ja Jean-Yves Ferrin *Maallemuuttajille* Ahlström oli povannut parempaa menestystä.

Päinvastaisia esimerkkejä ovat Émile Bravon *Kultakutri ja seitsemän kääpiökarhua* sekä Guy Delislen Aasia-aiheiset sarjakuvat.

Lopuksi kurkistua kristallipalloon. Miltä näyttää sarjakuvakustantamisen lähitulevaisuus?

- Siinä mielessä hyvältä, että sarjakuvan arvostus jatkuvasti kasvaa Suomessa. Satavuotisjuhlan tuoma julkisuus ja sellaiset runsaasti huomiota saaneet, vakavasti otettavat teokset, kuten Ville Tietäväisen *Näkymättömät kädet*, ovat varmasti tehneet paljon sen eteen. Toivoisin, että vielä elinaikanani sarjakuva saavuttaisi Suomessa tasavertaisen aseman kaunokirjallisuuden kanssa. ●